

The Holy See

Üzenet a 2000. év nagyböjtjére

II. János Pál pápa

2000. január 27.

Én veletek leszek az idők végezetéig (vö. Mt 28,20)

Kedves Testvéreim és Nővéreim!

1. A nagyböjtnek, a megtérés és a kiengesztelődés időszakának ebben az évben sajátosság jelleget ad az, hogy a 2000. év nagy jubileumába esik. A nagyböjt ugyanis nagyon fontos szakasza a megtérés és a kiengesztelődés azon útjának, melyet a jubileum mint az Úr kegyelmének esztendeje minden hívőnek fölkínál, hogy megújítsák Krisztushoz tartozásukat, s az Ő üdvösségének misztériumát megújult buzgalommal hirdessék az új évezredben. A nagyböjt segíti a keresztényeket ebben az „öröktől fogva elrejtett misztériumban” (Ef 3,9) elmélyedni. Sürgeti a keresztényeket, hogy találkozzanak az élő Isten Igéjével, s felszólítja őket önzésük elhagyására, hogy befogadhassák a Szentlélek üdvözítő tevékenységét.

2. Bűneink következtében halottak voltunk (vö. Ef 2,5) – így jellemzi Szent Pál a Krisztus nélküli ember állapotát. Ez a magyarázata annak, hogy miért vette magára Isten Fia az emberi természetet, s váltotta meg a bűn és a halál szolgaságából.

Az ember naponta átéli ezt a szolgaságot, melynek mélyre hatoló gyökereit a tulajdon szívében érzi (vö. Mt 7,11). E szolgaság olykor nagyon drámai, sőt elidegenítő formát ölt, miként a 20. század nagy tragédiáiban történt. E tragédiák sok – kegyetlen hatalom áldozatává lett – közösség és személy életét tették tönkre. Deportálások, egész népek rendszeres kiirtása, az emberi személy alapvető jogainak semmibevétele – ezek azok a tragédiák, melyek sajnos még ma is megalázzák az emberiséget. A mindennapi életben is megjelennek a hatalommal való visszaélés, a gyűlölet, a másik megsemmisítése és a hazugság különböző formái, melyeknek egyszerre szerzője és áldozata az ember. Az emberiséget megbélyegzi a bűn. E drámai helyzet eszünkbe juttatja a nemzetek Apostolának jalkiáltását: „Nincs, aki igaz volna, nincs egyetlen egy sem.” (Róm 3,10; vö. Zsolt 14,3)

3. A bűn sötétségével szemben – melyből az embernek egyedül lehetetlen megszabadulnia – mutatkozik meg Krisztus üdvözítő műve teljes ragyogásában. „Őt adta oda Isten véres engesztelő áldozatul a hitben (ti. a hitben hatékony engesztelésül), hogy kimutassa igazságosságát.” (Róm 3,25) Krisztus a bárány, aki magára vette a világ bűneit (vö. Jn 1,29). Megosztotta velünk az emberi létet, „mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig” (Fil 2,8), hogy megszabadítsa az embert a Gonosz szolgaságából, és visszahelyezze eredeti istengyermeki méltóságába. Ez a húsvéti misztérium, melyben újjászületünk! „Élet itt a halállal megvív csodacsatával” – éneklí a húsvéti szekvencia. Az egyházatyák szerint Jézus Krisztusban a sátán az egész emberiségre támadt, és a halállal fenyegette, melytől az ember csak Krisztus föltámadásának győztes erejével szabadulhat meg. A föltámadott Úrban megtört a halál hatalma, s a hit által az ember megkapja a lehetőséget arra, hogy közösségre lépjen Istennel. A hívők magát az isteni életet kapják az „első ajándéku küldött” Szentlélek tevékenysége által (a szentmise 4. kánonja). A kereszten beteljesített megváltás így újíja meg a világot, s létrehozza a kiengesztelődést Isten és az ember között, valamint ember és ember között.

4. A jubileumi év kegyelmi idő, hogy különleges módon elfogadjuk az Atya irgalmát, mellyel a Fiúban lehajolt az emberhez, és Krisztus nagy ajándékát, a kiengesztelődést. Ennek az évnek tehát mind a keresztények, mind az összes jóakarátú ember számára értékes idővé kell válnia, melyben megtapasztalják Isten megbocsátó és megbékító szeretetének megújító erejét. Isten fölkínálja irgalmát mindazoknak, akik készek lefogadni, még a távolállókna és a kételkedőkna is. Így a középszerűséggel és hamis illúziókkal eltelt mai ember megkapja a lehetőséget, hogy elinduljon az értelmes élet útján. Ebben az összefüggésben az idei Szentév nagybőjtje „a kegyelem ideje, az üdvösség napja” (2Kor 6,2), nagyon kedvező alkalom arra, hogy „kiengesztelődjünk Istennel” (2Kor 5,20).

A Szentév folyamán az Egyház különféle lehetőségeket kínál föl a személyes és közösségi kiengesztelődésre. Minden egyházmegye kijelölt helyeket, melyeket a hívők fölkereshetnek. E helyeken különlegesen is átélhetik Isten jelenlétét, amikor az isteni világosság fényénél beismerik bűneiket, s a bűnbocsánat szentsége által új életet kezdenek. Különleges jelentősége van a szentföldi és római zarándoklatoknak. E helyek ugyanis az üdvtörténetben betöltött egyedülálló szerepüknek köszönhetően kiváltságos helyei az Istennel való találkozásnak. Nem kell-e legalább lélekben elzarándokolni arra a földre, mely 2000 évvel ezelőtt látta az átvonuló Urat? Ott lett az Ige testté (vö. Jn 1,14), s növekedett bölcsességben és kedvességben (vö. Lk 2,52); ott „járta be a városokat és a falvakat..., hirdette az ország evangéliumát, s gyógyított minden betegséget és gyöngeséget” (Mt 9,35); ott teljesítette Atyjától kapott küldetését (vö. Jn 19,30), s árasztotta ki az éppen megszületett Egyházra a Szentlelket (vö. Jn 20,22).

Én is tervezem, hogy a 2000. év nagybőjtjében zarándok leszek az Úr földjén, hogy fölkeressem hitünk forrásait, és ott ünnepelem a megtestesülés 2000 éves jubileumát. Kérek minden keresztényt, hogy kísérjen imáival, miközben én zarándoklatom különböző állomásain könyörögni fogok az Egyház fiai és leányai, és az egész emberiség számára az bűnbocsánatért és a

kiengesztelődésért.

5. A megtérés útja elvezet az Istennel való kiengesztelődésre, és lehetővé teszi, hogy Krisztusban az új élet teljességét éljük: a hit, a remény és a szeretet életét. E három „teológiai” vagy „isteninek” (mert közvetlenül Istenre vonatkoznak az Ő misztériumában) nevezett erényt a nagy jubileum hároméves előkészítő időszakában próbáltuk különösen is elmélyíteni. A Szentév ünneplése most minden kereszténytől elvárja, hogy ezen erényeket még erősebben és tudatosabban éljék és tanúsítsák.

A jubileum kegyelme mindenekelőtt személyes hitünk megújítására készlet. Ez pedig azt jelenti, hogy nagy figyelemmel hallgatjuk a húsvéti misztérium hirdetését. A hívő ezáltal ismeri el, hogy a megváltás részese lehet a meghalt és föltámadott Krisztusban: a hit naponta visszaadja neki az életet, a hívő pedig mindazt, amit az Úr az emberekért tett, azzal a bizonyossággal fogadja, hogy Isten szereti őt. A hit az ember „igen”-je, „amen”-ja Istennek.

A hit nagy példája zsidóknak, keresztényeknek és muszlimoknak egyaránt Ábrahám: fenntartás nélkül bízva az ígéletben követi Isten szavát, aki ismeretlen útra hívja őt. A hit segít abban, hogy Isten szeretetteljes jelenlétét fölfedezzük a teremtésben, az emberekben, a történelem eseményeiben, s mindenekelőtt Jézus Krisztus tanításában és tevékenységében. A hit ugyanis arra készletti az embert, hogy emelje tekintetét önmaga és a külső jelenségek fölé, és szemlélje azt a transzcendenciát, melyben Isten minden teremtmény iránti szeretetének misztériuma föltárul.

A jubileum kegyelme által az Úr arra is hív, hogy ébresszük föl újra a reményünket. Krisztusban ugyanis maga az idő is megváltott lett, és megnyílt az Istennel való teljes közösség és a végtelen öröm távlata. A keresztény ember idejét a naponkénti eucharisztikus lakomában elővételezett égi, menyegzős lakoma várása határozza meg. E menyegzőre tekintettel mondja „a Lélek és a menyasszony: Jöjj el!” (Jel 22,17), s ezzel táplálják a reményt, mely kiszabadítja az időt az állandóan ismétlődő körforgásból, és igazi értelmet ad neki. A keresztény ember a reményével tanúsítja, hogy minden rossz és korlát ellenére a történelemben a jó magva rejlik, melyet az Úr kicsíráztat és termővé tesz. Ezért a keresztény félelem nélkül néz szembe az új évezreddel, és az Úr ígéreteibe vetett hitből fakadó bizonyossággal fogadja a jövő kihívásait és elvárásait.

Végül a jubileum által az Úr elvárja tőlünk, hogy élesszük föl szeretetünket. Az ország, melyet Krisztus az idők végén teljes dicsőségében fog megmutatni, már jelen van mindenütt, ahol az emberek Isten akarata szerint élnek. Az Egyház feladata tanúságot tenni ennek az országnak a közösségről, békéjéről és szeretetéről. Küldetésével kapcsolatban a keresztény közösség tudja, hogy a hit cselekedetek nélkül halott (vö. Jak 2,17). Így a keresztény ember a felebaráti szeretet által láthatóvá teszi Istennek – Krisztusban kinyilvánult – emberszeretetét és jelenlétét a világban „az idők végezetéig”. A keresztények számára ezért a szeretet nem csupán gesztus vagy eszmény, hanem az önmagát ajándékozó Krisztus megjelenítése is.

A böjti idő mindenkit – gazdagokat és szegényeket egyaránt – arra serkent, hogy a felebaráti szeretet nagylelkű gyakorlásával jelenítsék meg Krisztus szeretetét. Ebben a jubileumi évben szeretetünk főként arra kap felszólítást, hogy mutassuk meg Krisztus szeretetét a legfontosabb dolgokat is nélkülöző testvéreinknek, az éhség, a hatalom és az igazságtalanság minden áldozatának. Így a Szentév ünneplésével kapcsolatban valóra válnak a szabadítás és a testvériség azon követelményei, melyeket már a Szentírás elénk állított. A régi zsidó jubileumi év törvénye előírta a rabszolgák fölszabadítását, az adósságok elengedését és a szegények megsegítését. Napjainkban, főleg az úgy nevezett harmadik világ országaiban, embertömegeket sújtanak a rabszolgaság új formái és a drámai szegénység: a fájdalom és kétségbeesés kiáltásának halló fülekre és segítőkészségre kell találnia mindazoknál, akik elindulnak a jubileumi év útján. Mert hogyan kérhetnénk mi a jubileum kegyelmeit, ha érzéketlenek volnánk a szegények ínségére, és nem tennénk meg mindent annak biztosítására, ami emberhez méltó életükhöz szükséges?

Bárcsak olyan kor kezdetét jelentené az új évezred, melyben végre oly sok ember – akik gyakran az élet legszükségesebb dolgait is nélkülözik –, testvérünk és nővérünk segélykiáltása meghallgatásra és testvéri segítségre találna. Kívánom, hogy a keresztények támogassák a konkrét kezdeményezéseket minden szinten, hogy a javak igazságos elosztását és a teljes embert segítő támogatást mindenki számára biztosítsák.

6. „Én veletek leszek az idők végezetéig.” Jézus e szavai biztosítanak afelől, hogy ha a szeretet evangéliumát hirdetjük és éljük, nem vagyunk egyedül. Most a 2000. év nagyböjtyében is meghív minket, hogy térjünk vissza az Atyához, aki tár karokkal vár, hogy irgalmas szeretetének élő és tevékeny jeleivé alakítson bennünket.

Máriára, a szenvedő Krisztus Anyjára, és az isteni irgalmasság Anyjára bízunk minden szándékunkat és tervünket. Ő legyen a vezércsillag új évezredbe vezető utunkon.

E kívánságokkal kérem mindannyiatokra a Szentháromság egy Isten áldását, aki mindeneknek kezdete és vége. Az „idők végezetéig” fölszáll Hozzá a dicséret és a hálaadás: „Krisztus által, Krisztussal és Krisztusban a tiéd mindenható Atyaisten a Szentlélekkel egységben minden tisztelet és dicsőség, mindörökkön örökké, amen.”

Kelt Castel Gandolfóban, 1999. szeptember 21.

II. János Pál pápa

©Copyright - Libreria Editrice Vaticana